

S Z O C I A L I S T Á K

*Le a kapitalizmussal! Hatalmat, húst a
dolgozóknak!...*

*A tőke szennyében gázolunk, kedves
fegyverünk böködi tomporunkat. —
Böködj, böködj csak szüntelenül, kedves
fegyverünk,
hadd tudjuk meg újra és újra, hogy
véletlenül, tusa nélkül csatát nem
nyerünk.*

*Nem sietünk, erősek vagyunk, rengeteg az
elevenünk, a halottunk,
tanácsot állunk a dombon, melyre pincéből,
bányából, kubikos gödörből feljutottunk —
viszi az idő a kődöt, tisztán meglátni
csúcsainkat.*

*Viszi a kődöt az idő s az időt mi hoztuk
magunkkal,
hoztuk harcunkkal, tartalék nyomorunkkal,
a kenyérrel, mely megpenészedett, amíg a
munkás megszeghette,
a kásával, mely megdohosodott, amíg a
munkás megfőzhette,
a tejjel, amely megsavanyodott, amíg a
munkás köcsögébe belecsobbant,
a csókkal, amelyből cafraság lett, amíg a
munkás fiatalába beledobbant,
a házzal, amelyből omladék lett, amíg a
munkás beleköltözött,
a ruhával, amelyből rongy lett, amíg a
munkás beleöltözött,
a szabadsággal, mely elnyomás lett, amíg
a munkás megszületett,
a börshivarral, mely bagó lett, amíg a
munkás felnövekedett. —
a tőkével, mely munka lesz,
míg megnő az inas
s kalapácsával odavág
világ!
ahol a legfehérebben
izzik a vas!*

*Vers, eredj, légy osztályharcos! a tömeggel
együtt majd felszállsz!...*

*Te délre mégy, te nyugatra, én pedig
északra, Elvtárs!*